

вам, че това издание би било на много по-високо равнище от изданията на старата емиграция. Изданието е осуетено поради убийството на Г. Марков и е несъмнено, че именно осуетяването на подготвяното издание е била и една от най-важните причини за убийството му. Убийството на Г. Марков е повече заради онова, което повече не бива да казва, а не само заради това, което е казал вече в „Задочните репортажи“.

След 10.XI.1989 г. в България бе издадена книгата на Петър Семерджиев за Тодор Живков „Нищожество в доспехите на величие“ (1990), както и книгите му за политиката на БКП по македонския въпрос и за Народния съд.

За разлика от втората и третата книга, които се цитират широко от съвременните изследователи, първата – книгата за Т. Живков – почти не се цитира, като не говорим за това, че не може да се намери дори в библиотеките. Някой се е погрижил тиражът да бъде унищожен, ако въобще е имало такъв. А ако е толкова бързо изкупена от читателите, защо няма нови издания? Странно, нали, във време уж на демокрация!?

В началото на 90-те една вечер по телевизията случайно попаднах на започващо интервю с П. Семерджиев, правено в Израел. Говори по тематиката на втората и третата си книга. Обявиха, че втората част на интервюто ще бъде излъчена на следващата вечер. В уреченото време седнах пред телевизора. Нищо! Не ми беше трудно да се досетя за какво е говорил Семерджиев в неизлъчената част от интервюто. А по това време „другарят Живков“ уж беше в затвора! Дали е било нужно „другаря Живков“ да го затварят е друг въпрос, но защо на интервюто с Петър Семерджиев бе прозвнесена смъртна присъда?

Но ако за „другаря Живков“ е било забранено да се говорят непохвални неща още по времето, когато той е бил уж в затвора, защо такава забрана бе наложена и върху казаното от П. Семерджиев за „Моторни песни“? Защото рецензията на П. Семерджиев – Мирин явно е била известна.

Изваках известно време вапцароведите да „открият“ рецензията на Семерджиев, но не я „откриха“.

Затова в един прекрасен ден направих ксерокс на рецензията от сливенския вестник и я публикувах в „Литературен форум“ заедно с кратък разказ за перипетиите на моето „открытие“. Подарих я дори на няколко вапцароведи и критици. Оттогава мина десетилетие, но „неизвестната“ рецензия не стана „известна“ – не се споменава в нито една библиография за Вапцаров, нито в посветените му текстове.

Някой би могъл да каже, че тя не е забележителен принос в критическата литература за Вапцаров. Но къде е забележителният принос в критическата литература за Вапцаров при появата на първата му и единствена книга?